

Tid havde fundet nogen Udbredelse flere Steder i Landet. Svigerfaderen havde rent ud kaldt dem nogle Hældører og sagt, at han betragtede deres Tilstedeværelse som en Skam for Menigheden.

Hvergang Per siden læste om Skomagersvenden Ole Henrik Svane, om Kristen Madsen paa Fyen eller de andre Lægprædikanter fra den religiøse Genopvækkelses Tid, saa han for sig den lille, forventningsfuldt stille Stue derude paa Bøstrup Mark. Flere af de Præster, hvis Navne han hyppigst stødte paa under Læsningen, kendte han desuden hjemmefra gennem sin Faders Omtale; et Par af dem tilhørte endda hans egen Slægt. Alt dette tilsammen var det, der gjorde Skildringerne saa levende for ham, Skikkelserne saa nærværende.

Men samtidig naaede han herigennem til en nedslaaende Erkendelse. Ved at sammenligne saadanne Menneskers inderlige Forsynstro med sin egen følte han, at han hverken var eller havde været eller nogensinde vilde kunne blive en virkelig troende Kristen. Ja, han kunde ikke engang længer ønske at blive det.

Det var endda mindre den strenge Verdensforsagelse, der skræmmede ham tilbage. Tilfredsstillelsen ved et saadant indadvendt, verdensfjernt Liv forstod han netop bedst. Det var Liden-skaben i deres Bønner, Arten af deres Forhaabninger, som forfærdede ham. Han havde i de sidste Aar selv bedt ofte. Men Bøn og Andagt havde for ham væsenlig tjent som et Styrkelses- og Renselsesbad for Sjælen, en Flugt fra jordisk Urenhed og Begær. Dog forstod han ogsaa dem, som tiltroede Bønnen Magt til virkelig at afværge Ulykker og bringe Hjælp i Farens og Nødens Stund. Men gennem hine dybt fromme Krist-